

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: **nezl. ■■■, nar. ■■■**
bytem ■■■
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-7399-4/SO-2018

takto:

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-7399-4/SO-2018 se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně napadla v záhlaví označené rozhodnutí, kterým žalovaný zamítnul její odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-16249-19/PP-2016. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul žádost žalobkyně o přechodný pobyt podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně nepobývá s občanem EU na území společně.
2. Správní orgán I. stupně vycházel z následujících okolností případu: Žalobkyně podala dne 1. 11. 2016 v zastoupení matky žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR jako rodinný příslušník občana EU. Žádost doložila zákonnými náležitostmi. Podle rodného listu je matkou žalobkyně ■■■, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, otcem ■■■, státní občan ČR. V průběhu správního řízení byla provedena pobyťová kontrola v místě bydliště matky žalobkyně, při které bylo zjištěno, že zde s žalobkyní a její matkou společně nebydlí otec žalobkyně. Bylo zjištěno, že na uvedené adrese (prodejna potravin, s prostorem k bydlení v zadní části prodejny) současně bydlí i prodávající v obchodě pan ■■■, který je oddán s občankou ČR, se kterou nežije ve společné domácnosti. Dále bylo k dispozici rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 3. 2017, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení českého státního občanství z důvodu, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že určení otcovství státním občanem ČR nemělo pouze účelový charakter.
3. Rozhodnutím ze dne 6. 10. 2017 správní orgán I. stupně žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zamítl podle § 87e odst. 1 písm. e) uvedeného zákona. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobkyně nežije s otcem ■■■ ve společné domácnosti. Ačkoli její matka při pobyťové kontrole sdělila, že otec žalobkyně za nimi na adresu S. 202 dojíždí a někdy tam přespí, bylo zjištěno, že má otec žalobkyně hlášenou zcela jinou adresu trvalého pobytu než žalobkyně, fakticky pobývá a dávky hmotné nouze jsou mu adresovány na adresu penzionu v obci S. Ačkoli otec žalobkyně v prohlášení adresovaném Ministerstvu vnitra, oddělení státního občanství a matrik, prohlásil, že je veden v evidenci úřadu práce a intenzivně hledá zaměstnání, aby uživil rodinu, bylo zjištěno, že s žalobkyní a její matkou nežije. To podporuje skutečnost, že při schůzkách se specialistkou dávek hmotné nouze nikdy neuvedl, že bydlí s žalobkyní a její matkou na adrese S. 202, dokonce neuvedl, že má dceru. Na základě uvedeného správní orgán I. stupně dovodil, že se nejedná o soužití žalobkyně s vazební osobou ■■■, který je uveden v jejím rodném listu jako otec. Podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 ministerstvo žádost o přechodný pobyt zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území. S ohledem na to, že žalobkyně nepobývá společně s občanem EU na území ČR, byla její žádost zamítnuta. Správní orgán I. stupně se dále zabýval přiměřeností rozhodnutí a jeho dopadem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Konstatoval, že žalobkyně pobývá na území ČR se svou matkou, která po deseti letech pobytu nemá platné oprávnění k pobytu, v několika případech byla její žádost o pobyťové oprávnění z důvodu obcházení zákona zamítnuta, v současné době probíhá další dosud pravomocně neukončené řízení. Správní orgán I. stupně dovodil, že zásadní je otázka pobytu matky žalobkyně, neboť žalobkyně s otcem prokazatelně nežije.

4. Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018 žalovaný odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnul a napadené rozhodnutí potvrdil. Vyšel z toho, že žalobkyně žádala o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení s otcem ■■■■■, státním občanem ČR. Dovodil, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného však skutečnost, že je žalobkyně rodinným příslušníkem občana EU dle uvedeného ustanovení, není sama o sobě důvodem pro udělení povolení k přechodnému pobytu. Z § 87b odst. 1 a § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 314/2015 Sb., vyplývá, že cizinec, který žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, musí s občanem EU pobývat společně na území. Na podporu tohoto názoru žalovaný citoval z důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. Žalobkyni přesvědčil, že § 15a odst. 1 písm. c) ani § 15a odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců neobsahují podmínku, aby žadatel o pobytové oprávnění žil společně s občanem EU na území, nicméně tato podmínka vyplývá z jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Cizinec tedy musí nejprve prokázat, že je možné jej považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, dále musí prokázat, že s tímto občanem EU žije ve společné domácnosti. Žalovaný nesouhlasil, že k naplnění podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu postačuje, že otec žalobkyni navštěvuje a hradí na ni výživné. Toto tvrzení nebylo nijak prokázáno, i kdyby bylo pravdivé, projevování skutečného zájmu a podílení se na výchově a výživě není totožné se společným soužitím dotýčných na území a jako takové nepostačuje, neboť jednou z podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území je společné soužití žadatele a občana EU na území. Pro úplnost žalovaný sdělil, že existenci společného soužití neprokazuje ani doložená nájemní smlouva, ani provedená pobytová kontrola, ani rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti žalobkyně o udělení státního občanství ČR, ani jiný podklad. Pokud žalobkyně s občanem EU nepobývá společně na území, je to důvodem pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně tak nepochybil, pokud žádost žalobkyně zamítnul. Správní orgán I. stupně se podle žalovaného také dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

II. Žaloba

5. Ve včasné žalobě žalobkyně nesouhlasila se závěry správních orgánů, pokud jde o nesplnění zákonných podmínek pro vydání povolení k pobytu. Odkázala na znění § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého podmínka společného pobytu na území není zákonem vyžadována. Požadavek sdílení společné domácnosti jde nad rámec zákona, což žalobkyně demonstrovala odkazem na § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v němž je zakotvena podmínka skutečné péče, a to od 17. 12. 2015, do té doby byla dikce zákona odlišná, podmínka soužití ve společné domácnosti byla vypuštěna. Nové znění zákona pro přiznání statutu rodinného příslušníka občana EU nevyžaduje společné soužití, které nemusí být vždy možné. V případě rodiče je zákon stále přísnější než pro případ potomka, ale je zjevné, že ustupuje od požadavku na sdílení společné domácnosti.
6. Způsob, jakým správní orgán vyložil definici „žít společně na území“ je nesprávný. Podle žalobkyně tento pojem nelze směřovat se sdílením společné domácnosti, je dostačující, že osoby žijí na území a jsou společně. Žalobkyně stejně jako její otec žijí na území, a to společně. Že spolu nejsou trvale, je způsobeno dalšími faktory, které je třeba zohlednit, avšak nelze dospět k závěru, že by žalobkyně nežila spolu se svým otcem na území.

7. Žalobkyně dále namítala porušení principů dobré správy a § 68 odst. 3 správního řádu a zásady přiměřenosti ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého musí být rozhodnutí přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správnímu orgánu I. stupně žalobkyně vytýkala, že se zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezabýval, resp. se jím zabýval povrchně. Žalovaný se k této otázce nevyjádřil, ačkoli tuto otázku žalobkyně v podaném odvolání výslovně namítala. Žalovaný tak nedostatečně přezkoumal podané odvolání, nevypořádal se řádně s odvolacími námitkami. Tyto námitky žalovaný neřeší, pouze je odmítá jako nedůvodné, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je kusé, schématické, aniž by byla vystižena podstata věci a vyvráceny odvolací námitky. Zejména vůbec nebyla řešena otázka přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu, touto otázkou se žalovaný vůbec nezabýval.
8. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný označil žalobní námitky za nedůvodné, odkázal na obsah spisového materiálu a správní rozhodnutí obou stupňů. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2001 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s otcem.
12. V první řadě soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné. Žalovaný v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v odůvodnění vyložil pro daný případ relevantní ustanovení § 15a odst. 1 písm. c), a to i ve spojení s § 87b odst. 1 a § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 314/2015 Sb., k němuž citoval i důvodovou zprávu. Z rozhodnutí je seznatelné, jaké skutkové okolnosti považoval shodně se správním orgánem I. stupně za podstatné a jak je právně posoudil. Žalovaný se v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu řádně vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami, jeho právní náhled na věc byl v odůvodnění rozhodnutí dostatečně uveden. To, že žalovaný vyložil zákonná ustanovení upravující podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny způsobem, s kterým žalobkyně nesouhlasí, neznamená, že by byly její odvolací námitky bez dalšího žalovaným odmítnuty. Žalobkyně ani neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti namítané v odvolání, zůstaly žalovaným nepovšimnuty. Také není pravdou, že by žalovaný zcela pominul otázku přiměřenosti vydaného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně. V této otázce se ztotožnil s posouzením správního orgánu I. stupně. Je třeba zdůraznit, že v odvolání žalobkyně vůbec nenamítala, že by vydané rozhodnutí představovalo

nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, proto bylo v této části odůvodnění žalovaného stručné.

13. Z hlediska posouzení žalobních námitek týkajících se právního posouzení věci jsou rozhodná ustanovení § 15a odst. 1 písm. c) a § 87b odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, neboť řízení bylo zahájeno dne 1. 11. 2016, tedy před novelizací provedenou zákonem č. 222/2017 Sb. (v podrobnostech si soud v tomto směru dovolí odkázat na podrobné odůvodnění na str. 1 prvostupňového rozhodnutí).
14. Podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že rodinným příslušníkem občana EU se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana EU. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana EU použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana ČR.
15. Podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, upravuje ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že rodinný příslušník občana EU, který sám není občanem EU a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu, a to do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Důvody pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu jsou uvedeny v § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jsou jimi důvody stanovené v § 87d odst. 1 tohoto zákona a dále ty, které definuje samo ustanovení § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost rodinného příslušníka občana EU zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území. Současně dle odst. 2 platí, že k důvodu podle odstavce 1 písm. a) se přihlédne pouze za podmínky, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.
16. K výkladu zastávanému správními orgány soud uvádí, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nerozšiřovali zákonné podmínky stanovené v § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pokud se žalobkyně odvolávala na znění § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a jeho změnu od 17. 12. 2015, pak nejde o ustanovení v dané věci relevantní. Správní orgány na základě zjištěného skutkového stavu jednoznačně dospěly k závěru, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že samo ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců obsahující vymezení toho, kde je rodinným příslušníkem občana EU, nestanoví zákonné podmínky pro získání pobytového oprávnění. Skutečnost, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU, neboť je nezletilou dcerou R. K., jež je občanem ČR, není sama o sobě důvodem pro udělení povolení k přechodnému pobytu na území. Zákonné podmínky pro vydání povolení k jednotlivým typům pobytových oprávnění jsou zakotveny v dalších ustanoveních zákona o pobytu cizinců. Podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu po dobu delší než 3 měsíce rodinnému příslušníku občana EU vyplývají z již citovaného ustanovení § 87b ve spojení s § 87e zákona o pobytu cizinců.
17. Z ustanovení § 87b odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je třeba dovodit, že k vydání povolení k přechodnému pobytu po dobu delší než 3 měsíce

rodinnému příslušníku občana EU musí být splněna podmínka, že jde o rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, další podmínkou je společné pobývání osob na území.

18. Správní orgány zamítly žádost žalobkyně právě z důvodu, že společně nepobývá na území ČR s otcem R. K. Soud s žalobkyní souhlasí, že žalovaný pojem společného pobývání osob na území vyložil v obecné rovině příliš úzce, pokud společné pobývání osob na území vyložil pouze jako sdílení společné domácnosti. Rozhodné však podle přesvědčení soudu je, že v projednávaném případě byl zjištěný skutkový stav, který žalobkyně konkrétně nerozporovala, posouzen správně tak, že žalobkyně s otcem R. K., s nímž se dle obsahu žádosti hodlala na území ČR sloučit, na území společně nepobývala. K naplnění podmínky společného pobývání osob na území ve smyslu § 87b odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nepostačuje, pokud se rodinný příslušník občana EU pouze nachází na území, aniž by zde bylo současně prokázáno sdílení společného života. V dané věci bylo zjištěno, že žadatelka je dle rodného listu nezletilým potomkem [redacted], s ním ovšem nežije ve společné domácnosti, neboť pobytovémi kontrolami v dané věci a v řízení ve věci udělení českého státního občanství žalobkyni bylo zjištěno, že nezletilá bydlí společně s matkou a dalším vietnamským státním příslušníkem v obytné části prodejny potravin na adrese S. 202, zatímco její otec má adresu evidovanou na jiné adrese, fakticky pobývá v penzionu v obci S., kam mu jsou zasílané dávky hmotné nouze. V řízení nebylo ani prokázáno, že by se žalobkyně s otcem stýkala, že by se otec jakkoli podílel na její výchově a výživě, otec existenci žalobkyně ani nezmiňoval při získání dávek hmotné nouze. Správní orgány tedy dospěly ke správnému závěru, že je dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně společně s otcem jako občanem EU nepobývá na území ČR.
19. Jak již soud vyložil shora, rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným ani ve vztahu posouzení přiměřenosti rozhodnutí co do zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně soud v obecné rovině uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, s výjimkou taxativně stanovených důvodů [konkrétně u zamítnutí žádosti o přechodný pobyt dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců, na který žalobně v úvodu žaloby obecně odkázala. Uvedené ustanovení totiž pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, z tohoto ustanovení ovšem neplyne, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, rozsudky NSS dostupné na www.nsssoud.cz).
20. Správní orgány v souzené věci ovšem správně zohlednily mezinárodní závazek ČR k respektu vůči soukromému a rodinnému životu, vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a přiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na jeho dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně se zabývaly (shodně např. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2018, č. j. 2 Azs 233/2017-29). Lze ale konstatovat, že rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do

práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 -112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).

21. V daném případě se žalobkyně omezila pouze na námitky nedostatečného zdůvodnění této otázky žalovaným. Soud opakuje, že stručné odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo dáno tím, že se žalovaný plně ztotožnil s posouzením přiměřenosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vůči kterému žalobkyně žádné konkrétní odvolací námitky neuplatnila. Závěr, že rozhodnutí je pro žalobkyni přiměřené, protože rozhodující je zachování její vazby na matku – státní příslušnici Vietnamské socialistické republiky, se kterou žalobkyně žije a která stále nemá na území ČR vyřizeno pobytové oprávnění, žalobkyně ničím nevyvracela. Soud tedy konstatuje, že žádnou nezákonnost rozhodnutí ani v tomto směru neshledal.

V. Závěr a náklady řízení

22. Na základě shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. leden 2019.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu